

H A L H A T A T L A N O K

Shadowland

árnyvidék

*fine
selection*

A L Y S O N N O Ë L

alyson noël

Shadowland

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Blake Snyders emlékének (1957-2009)
Csodálatos tanár volt, akinek a nagyvonalúsága,
lelkesedése és őszinte szenvedélye
mások segítése iránt felülmúlhatatlan.
Szelleme tovább él a könyveiben és a tanításaiban.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Nagy csapat kell ahhoz, hogy egy könyv megszülessen, és én iszonyú szerencsés vagyok, hogy ilyen nagyszerű csapattal dolgozhatok!

Nagy, hatalmas, ragyogó köszönet tehát

Bill Contardinak – az agy, a szív és a humorérzék ravasz keverékének – a legjobb ügynöknek, akiről csak egy szerző álmodhat.

Matthew Shearne és Rose Hilliardnak – a legnagyobb kiadónak és szerkesztőnek – nélkülük nem sikerült volna!

AnneMarie Talbergnek és Brittany Kleinfelternek – az immortalseries.com weboldal mögött álló briliáns elméknek – köszönet a kreatív ötletekért és a fontos technikai támogatásért!

Katy Hersbergernek, akinek nemcsak nagyszerű zenei ízlése van, hanem nagyszerű újságíró is!

Köszönöm a művészeti részleg elképesztően tehetséges csapatának, Angela Goddardnak és Jeanette Levynak, akik a világ legínycsiklandóbb borítóit tervezik!

Köszönöm mindenkinek a marketing-, a termelési- és minden más részlegen, akiket tuti kifelejtettem – köszönök mindent, amit tettetek. Királyok vagytok, srácok!

Ölelés és szeretet Sandynek a folyamatos ihletért, nevetésért és mókáért – ő az én Damen Auguste-om.

És feltétlenül meg kell említslek *téged* is, az olvasómat – az üzeneteidet, az e-mailjeidet, a leveleidet és az alkotásaidat, amelyekre mindig számíthattam, hogy felderítsék a napjaimat. Köszöm, hogy ilyen hihetetlenül csodálatos vagy!

A sors nem más, mint a létezésünk hajnalán elkövetett bűn.

Ralph Waldo Emerson

egy

– Minden energiából áll.

Damen sötét szeme a szemembe néz, hogy figyeljek, ezúttal valóban figyeljek oda.

– Körülöttünk minden... – Kitérja karját, végigmutat a fukuló horizonton, ami hamarosan elsötétül. – Ebben a mi látszólag szilárd világunkban, ami korántsem olyan szilárd, minden csak energia. Tiszta, vibráló energia. És amíg az érzékelésünk meggyőző arról, hogy a dolgok szilárdak, cseppfolyósak vagy gázneműek, valójában részecskéken belüli részecskékből állnak: minden *energia*.

Összeszorítom a számat, és bölintok, miközben a sürgető hang a fejemben túlharsogja az övét: *Mondd el neki! Mondd el neki azonnal! Fejezd be a halogatást, és legyél túl rajta végre! Siess, mielőtt újra megszólal!*

De nem. Egy szót sem szólok. Csak várom, hogy folytassa, én pedig tovább késleltethessem a dolgot.

– Emeld fel a kezed – biccent, és a kezét tenyérrel fölfelé az enyém felé nyújtja. Lassan felemelem a kezemet, óvatosan, hogy

elkerüljek minden és bármilyen fizikai kontaktust, amikor így szól: – És most mondd el, mit látsz!

Hunyorítva vállat vonok, nem tudom pontosan, hogy hová akar kilyukadni.

– Hát, sápadt bőrt, hosszú ujjakat, egy-két szeplőt, komolyabb manikűrre szoruló körmöket... – felelem.

– Pontosan – mosolyog rám, mintha most mentem volna át a világ legkönnyebb vizsgáján. – De ha a valóságot látnád, nem ez lenne a szemed előtt. Protonokat, neutronokat, elektronokat és atomokat tömörítő molekulahalmazt látnál. És az apró atomokban, egészen a legeslegkisebb részükig, semmi mást nem látnál, csak tiszta energiarezgést, amely elég lassú ahhoz, hogy szilárdnak és sűrűnek tűnjön, és mégis elég gyors, hogy ne fedezhessük fel, micsoda is valójában.

Hunyorítok, mert nem vagyok benne biztos, hogy ezt elhiszem. Az nem számít, hogy évszázadok óta tanulmányozza ezt az energia-cuccot.

– Komolyan, Ever. Semmi nem létezik önmagában. – A témától teljesen belelkesedve felém hajol. – Minden egy. A dolgok, amelyeknek tömegük van, mint neked és nekem, meg ennek a homoknak, amiben ülünk, valójában csak energiahalmazok, amelyek olyan lassan rezegnek, hogy szilárdnak látszanak, amíg az olyan dolgok, mint például a szellemek és a lelkek, a gyors energiarezgés miatt a legtöbb ember számára majdnem észrevehetetlenek.

– Én látom Riley-t – felelem. Emlékeztetni szeretném a szel-lemhúgommal töltött időre. – Vagy legalábbis láttam, tudod, mielőtt átkelt a hídon, és továbblépett.

– És épp ezért nem látod őt többé – bólint. – A rezgése túl gyors. Bár vannak, akik képesek látni.

Az előttünk elterülő óceánt kémlelem. A hullámok egymás után gördülnek a partra. Végtelen, örök, halhatatlan – akárcsak mi ketten.

– Most emeld fel újra a kezed, és nyújtsd ide, hogy majdnem megérintsd az enyémet!

Tétovázva a homokba markolok, vonakodom megtenni. Vele el-lentétben tudom, mi az ára, mi az irtózatot következménye annak, ha csak egy kicsit is összeér a bőrünk. Ezért kerülöm az érintését múlt hét péntek óta. De amikor újra ránézek, és látom, ahogy a nyitott tenyere várja az enyémet, mély lélegzetet veszek, és én is felemelem a kezemet. Levegő után kapok, amikor olyan közel kerül a keze az enyémhez, hogy csak egy borotvapenge férne a kettőnk bőre közé.

– Érzed? – mosolyog. – A bizsergést és a melegséget? Ez az energiánk, ahogy elvegyül egymással. – Fel-le mozgatja a kezét, játszik a kettőnk közötti energiamező vonzásával és taszításával.

– De ha minden összekapcsolódik, ahogy mondd, akkor miért nem *érezzük* mindannyian ugyanazt? – suttogom. Vonz az ellen-állhatatlan mágneses áramlat, ami összeköt kettőnket, és csodálatos melegséggel árasztja el a testemet.

– *Mindannyian* összekapcsolódunk, mindannyian ugyanabból a vibráló forrásból származunk. De amíg egyes energiák hidegen hagynak, esetleg langyosan, milyen az, amelyik neked rendeltetett? Az épp *ilyen* érzés.

Lehunyam a szememet és elfordulok, elerednek a könnyeim és legördülnek az arcomon, nem vagyok képes kordában tartani őket. Tudom, hogy tilos a bőre tapintása, az ajkai, a teste meleg, erős érintése a bőrömön. Az elektromos energiamező, amely közöttünk rezeg, a legtöbb, amit kaphatok, köszönhetem a szörnyű döntésnek, amit hoztam.

– A tudomány csak most kezdi kapiskálni, amit a metafizikusok és a nagy szellemi tanítók évszázadok óta tudnak. Hogy minden *energiából* áll. Hogy minden *egy*.

Hallom a hangján, hogy mosolyog, miközben közelebb húzódik, hogy összefonja az ujjait az enyémmel. De gyorsan félrehúzódok. Épp elég időre kapom el a pillantását, hogy lássam az arcán átfutó megbántottságot – ugyanaz a pillantás, amit azóta látok, hogy megittattam az ellenszerrel, ami visszahozta az életbe. Azon gondolkodik, miért vagyok ilyen csendes, tartózkodó, zárkózott – miért utasítom vissza az érintését, amikor pár hete még nem tudtam betelni vele. Helytelenül azt feltételezi, hogy a sértő viselkedése miatt van – hogy flörtölt Staciával, hogy gonosz volt velem –, de az igazság az, hogy ennek semmi köze az egészhez. Roman varázslata alatt állt, ahogy az egész iskola. Nem az ő hibája volt.

Amit nem tud, az az, hogy ugyan az ellenszer visszahozta az életbe, de abban a pillanatban, amikor az én vérem is belekerült, eldőlt, hogy már nem lehetünk együtt.

Soha.

Soha többé.

Soha többé ebben az életben.

– Ever? – suttogja mély és komoly hangon. De nem tudok ránézni. Nem tudom megérinteni. És persze nem tudom kimondani a szavakat, amelyeket joga volna hallani:

Elszúrtam, sajnálom, Roman átejtett, kétségbeestem, hülye voltam, és bedőltem neki, most meg semmi reményünk nem maradt, mert ha megcsókolsz, ha a DNS-ünk keveredik, akkor meghalsz...

Nem tudom megtenni. Gyáva alak vagyok, a legrosszabb fajtából. Szánalmas és gyenge. És kizárt dolog, hogy ezt beismerjem magam előtt.

– Ever, légy szíves, mondd el, mi a baj! – kéri a könnyeimtől megriadva. – Napok óta ilyen vagy. Miattam? Valami rosszat tettem? Csak mert tudod, nem sokra emlékszem abból, ami történt, de abból, ami kezd derengeni, hát, tudnod kell, hogy az nem én voltam. *Soha* nem bántanálak szándékosan. *Soha* nem bántanálak sehogyan.

Szorosan magam köré fonom a karomat, behúzom a vállamat, és lehajtom a fejem. Azt kívánom, bárcsak össze tudnék zsugorodni kicsire, olyan kicsire, hogy ne is lásson. Tudom, hogy igazat mond, hogy képtelen lenne bántani, csak én tettem valami nagyon fájdalmas, nagyon hirtelen, nevetségesen lobbanékony dolgot. Csak én lehettem olyan hülye, hogy bedőlök Roman trükkjének. Annyira be akartam bizonyítani, hogy én vagyok Damen egyetlen igazi szerelme – én akartam lenni az egyetlen, aki megmentheti –, és tessék, mi lett belőle?

Damen közelebb húzódik, átkarol, és a derekamnál fogva magához húz. De nem kockáztathatok, a könnyeim halálosak, nem érinthetik a bőrét.

Talpra ugrom, és az óceánhoz futok. A víz szegélyénél görbítgetem a lábujjaimat, a fehér hab a bokáimat nyaldossa. Bárcsak alámerülhetnék a mérhetetlen mélységbe, hogy elsodorjon a dagály! Bármire képes lennék, csak ne kelljen kimondani a szavakat, bármire, hogy ne kelljen elmondanom egyetlen szerelmemnek, örök társamnak, az elmúlt négyszáz évnyi életeim lelki társának, hogy miközben ő az örökkévalósággal ajándékozott meg, tőlem a végünket kapta.

Így maradok, csendben és mozdulatlanul. Megvárom, míg lemegy a nap, végül szembefordulok Damennel. Nézem sötét, árnyékos alakját, alig észrevehető az éjszakában, és a torkomba szorult gombóc mellett elmotyogom:

– Damen... kicsim... valamit el kell mondanom.

Kettő

Mellétérdelek a homokba. A kezem a térdemen, a lábujjaimat betemeti a homok. Azt kívánom, bárcsak rám nézne, bárcsak megszólalna. Még ha csak annyit mondana is, amit már tudok – hogy óriási, ostoba hibát követtem el, amit soha nem lehet jóvá tenni. Boldogan elfogadnám – francba, *meg is érdemlem*. Nem bírom elviselni a teljes hallgatását és a távolba révedő pillantását.

És épp mondanék valamit, bármit, hogy megtörjem a kibírhatatlan csendet, amikor rám néz. A pillantása annyira fáradt, hogy tökéletesen tükröződik benne hatszáz évnyi életideje.

– Roman. – Megcsóválja a fejét. – Nem ismertem fel. Fogalmam sem volt... – A hangja elúszik valahová, ahová a pillantása is elvész.

– Nem tudhattad volna – felelem, szeretném eltörölni a bűntudatot, amit érezhet. – A varázsigéje hatása alatt voltál a legelső naptól fogva. Hidd el, kitervelte az egésztestet, és biztosra vette, hogy teljesen kitöröl minden emléket.

Damen figyelmesen tanulmányozza az arcomat, aztán feláll és elfordul. Az óceánt nézi, keze ökölbe szorul, és így szól:

– Bántott téged? Zaklatott vagy ártott neked valahogyan?
Megrázom a fejem.

– Nem kellett. Elegendő volt téged megfenyegetnie.

Megfordul, a szeme elsötétedik, ahogy megkeményednek a vonásai. Mélyet lélegezve így szól:

– Én tehetek róla.

Tátott szájjal rámeredek. Hogyan hiheti ezt azután, amit tettem? Felállok, és odalépek hozzá.

– Ne légy nevenséges! – kiabálok. – Dehogyan tehetsz róla! Halottál *valamit* is egyáltalán abból, amit mondtam? – rázom meg a fejemet. – Roman *megmérgezte* az elixíredet, és *hipnotizált*. Te semmit nem csináltál, csak tetted, amit ő akart, nem voltál ura a cselekedeteidnek!

De alig fejezem be, amikor egy legyintéssel elhessent.

– Ever, nem érted? Ez nem Romanról szól, vagy rólad, ez karma. Ez a hatszáz évnyi önző életem büntetése. – Fejcsóválva felnevet, de a nevetése nem ragályos. Ez egy másik fajta nevetés, amitől megfagy a vér az ember ereiben. – Annyi éven át szerettelek, és vesztettelek el újra meg újra, hogy biztos voltam benne, *ez* a büntetésem azért, ahogyan éltem, s közben fogalmam sem volt, hogy Drina keze által haltál meg. De már látom az igazságot, ami egész idő alatt elkerülte a figyelmemet. Épp, amikor már biztosra vettem, hogy elkerültem a sorsomat azzal, hogy halhatatlanná tettelek, és örökre magam mellett tartalak, mégiscsak a karma nevet utoljára. Együtt lehetünk az örök-kévalóságig, de mindent a szemnek, semmit a kéznek, soha többé!

Felé nyúlok, meg akarom ölelni, vigasztalni, meggyőzni, hogy az egész nem igaz. De rögtön el is húzódom. Eszembe jut, hogy pont az juttatott ide minket, hogy nem szabad megérintenünk egymást.

– *Ez nem igaz* – mondom a szemébe nézve. – Miért *téged* büntet a sors, amikor *én* követtem el a hibát? Nem érted? – Az egysíkú gondolkodásától tehetetlenül megrázom a fejemet. – Roman

kitervelte az egésztestet. *Szerelmes* volt Drinába, fogadok, hogy ezt nem tudtad, mi? Az egyike volt azoknak az árváknak, akiket a reneszánsz Firenzében megmentettél a járványtól, és szerette Drinát ennyi éven át, bármit megtett volna érte. De az nem törődött veled, csak téged szeretett, te meg csak engem, aztán... hát, aztán megöltém Drinát, Roman meg úgy döntött, a nyomomba ered, csakhogy *rajtad* keresztül. Azt akarta, hogy érezzem, mennyire fáj, ha nem érhetek hozzád soha; érzem azt a fájdalmat, amit ő érzett Drina miatt. És minden olyan gyorsan történt, én csak... – Elhallgatok, tudom, hogy haszontalan, csak pazarlom a szavakat. Damen már akkor sem figyelt rám, amikor elkezdtem, meg van róla győződve, hogy ő tehet mindenről.

De ezt nem akarom, és nem hagyhatom, hogy így gondolja.

– Damen, kérek! Nem adhatod fel! Ez nem karma, erről én tehetek! Én hibáztam, szörnyű, iszonyú hibát követtem el. De ez nem jelenti azt, hogy nem tudjuk megoldani! Kell, hogy legyen megoldás! – A leghamisabb reményekbe kapaszkodom, erőltetem a lelkesedést, amit valójában nem érzek.

Damen sötét sziluettként áll előttem az éjszakában, szomorú, fáradt pillantása melegevel átölel.

– Nem kellett volna elkezdni – mondja. – Nem kellett volna elkészíteni az elixírt, hagyni kellett volna, hogy a dolgok a természetes medrükben folyjanak. Ever, most komolyan, nézd meg, mi lett belőle... Semmi mást nem hozott, csak fájdalmat! – Csóválja a fejét. A szeme olyan szomorú, olyan bűnbánó, hogy a szívem összeszorul. – Neked azért van még időd. Előtted az egész életed, egy örökkévalóság, lehetsz bármi, megtehetsz, amit csak akarsz. De én... – vonja meg a vállát. – Én romlott vagyok. Szerintem mindketten látjuk a hatszáz évem végeredményét.

– Nem! – Remeg a hangom, és úgy reszket a szám széle, hogy a reszketés egészen az arcomig kúszik. – Nem fogsz csak úgy elsétálni, nem fogsz megint elhagyni! Az elmúlt hónapban megjártam a poklot, hogy megmentselek, és most, hogy jól vagy, nem fogom feladni! Minket egymásnak teremtettek, te magad mondtad! Csak egy ideiglenes hullámvölgyet élünk most meg, ennyi az egész. De ha összedugjuk a fejünket, tudom, hogy valamit ki fogunk...

Elhal a hangom, látva, hogy Damen már továbblépett, visszahúzódott a saját kietlen, sajnálkozó világába, ahol kizárólag csak ő tehet mindentről. És tudom, hogy ideje a történet többi részét is elmesélni, a sajnálatos, megbánt részeket, amit kihagytam volna. Talán attól máshogy fogja látni a dolgokat, akkor talán...

– Van még valami – folytatom gyorsan, bár ötletem sincs, hogy öntsem szavakba, ami következik. – Úgyhogy mielőtt még feltételeznéd, hogy a karmád az életedre tör, vagy ilyesmi, tudnod kell valami mást is, amire nem kifejezetten vagyok büszke, de akkor is...

Aztán mély levegőt veszek, és elmesélem a kiruccanásaimat Nyárvidékre, a varázslatos, dimenziók közötti világba, ahol megtanultam, hogyan utazzam visszafelé az időben, és ahol esélyt kaptam, hogy válasszak a családom és öközte – és én *őket* választottam. Meg voltam róla győződve, hogy valamilyen módon helyreállíthatom a jövőt, amelyet – biztosra vettem – elloptak tőlem, és az egész mégis csak egy olyan leckéhez vezetett, amit már rég tudtam:

Van, hogy a végzet épp karnyújtásnyi távolságon kívül van.

Nagyot nyelek, és a homokot bámulom, nem szeretném látni Damen arcát, amikor a szemébe néz annak, aki elárulta.

De ahelyett, hogy haragudna vagy felizgatná magát, ahogy gondoltam, csodálatos, ragyogó, fehér fénnel vesz körül – megnyugtató, megbocsátó, tiszta fénnel –, amely olyan, akár a Nyárvidékre

nyíló kapu fénye, csak sokkal jobb. Hát lehunyom a szemem, és én is fényt árasztok rá, s amikor felnézek, gyönyörű, meleg, homályos ragyogás borít be mindkettőnket.

– Nem volt más választásod – szól gyengéden. A pillantása simogat, megtesz mindent, hogy eltörölje a szégyenemet. – Természetes, hogy a családotad választottad. Ez volt a helyes. Én is ezt tettem volna... ha esélyt kapok rá...

Bólintok, és még erősebb lesz a fény, szorosabbra fűzöm a telepatikus ölelést. Tudom, hogy közel sem olyan megnyugtató, mint egy rendes ölekezés, de egyelőre megteszi.

– Tudok a családotról, tudok mindent, láttam az egészet... – Olyan sötét és intenzív tekintettel néz rám, hogy úgy kell rávegyem magam a folytatásra. – Mindig olyan titokzatos vagy a múltaddal kapcsolatban, hogy honnan jöttél, hol éltél... úgyhogy egy nap, amikor Nyárvidéken jártam, rólad kérdeztem... és... hát... az egész élettörténetedet felfedték előttem.

Összeszorítom a számat, és nézem, ahogy csendben és mozdulatlanul áll előttem. Felsőhajtok, amikor a szemembe néz, és érintés nélkül, telepatikusan végigsimít az arcomon – olyan részletes és élethű a kép, hogy majdnem valódinak látszik.

– Sajnálom – mondja hüvelykujjával gondolatban az államat simogatva. – Sajnálom, hogy úgy elzártam ezt előled, és nem osztottam meg, és hogy ezért erre kényszerültél. De még ha régen is történt, ez olyasmi, amiről inkább nem beszélgetnék.

Bólintok, nem akarom erőltetni. Az, hogy a szemtanúja volt a szülei meggyilkolásának, aztán az egyház által elkövetett durva bánásmód, amit átélt, nem az a téma, amihez feltétlenül ragaszkodom.

– De van még más is – mondom, remélve, hogy egy kis reményt visszaadhatok, ha megosztok vele valamit, amit tanultam.

– Amikor a szemem elé tárták az életedet, a végén Roman megölt téged. Bár úgy festett, ez a végzet, én mégis meg tudtalak menteni. – Ránézek, érzem, hogy messze nincs meggyőzve, és gyorsan folytatom, mielőtt teljesen elveszne. – Úgy értem, hogy hát talán a végzetünk néha biztos és megváltoztathatatlan, de előfordul, hogy a puszta tetteinkkel formáljuk. Szóval az, hogy nem tudtam megmenteni a családomat azzal, hogy visszamentem az időben, azért történt, mert az egy megmásíthatatlan végzet volt. Vagy ahogy Riley mondta másodpercekkel a második baleset előtt, amiben megint odavesztek: „*Nem változtathatod meg a múltat. Az csak van.*” De amikor itt találtam magam újra, Lagunában, és képes voltam megmenteni téged, nos, azt hiszem, azt bizonyítja, hogy a jövő nincs mindig kőbe vésve, nem egyedül a végzet irányít mindent.

– Talán így van – sóhajt fel a szemembe nézve. – De nem kerülheted ki a karmádat, Ever. A karma az, ami. Nem ítélkezik, nem jó vagy rossz, ahogyan a legtöbben gondolják. A karma minden cselekedetünk, pozitív és negatív tettünk eredménye, az események folyamatos egyensúlyban tartása, ok és okozat, szemet szemért, fogat fogért, vetés és aratás, ami jön, az megy is. – Megvonja a vállát. – Bárhogy is fejezed ki magad, a vége ugyanez. És akárhogy is szeretnéd másként hinni, most pontosan ez történik. Minden cselekedetnek van következménye. És az *én* cselekedeteim ide jutattak. – Megrázza a fejét. – Egész idő alatt azt mondtam, hogy szerelemből változtattalak át, de már látom, hogy valójában önzőség volt, mert nem élhettem nélküled. *Ezért* történik most ez.

– Ennyi? – rázom meg a fejemet. Alig tudom elhinni, hogy elhatározta, ilyen könnyen feladja. – Itt a vége? Ilyen baromira biztos vagy benne, hogy utolért a sorsod, és még csak nem is próbálsz

küzdeni ellene? Eddig eljutottál, hogy együtt lehessünk, és most, hogy adódott egy akadály, még csak meg sem próbálsz megmászni a téglafalat, ami az utunkban áll?

– Ever! – A pillantása meleg, szerelmes, ölelő, de a hangjában hallatszó vereséget nem tudja elfújni. – Sajnálom, de vannak dolgok, amelyeket egyszerűen csak *tudok*.

– Aha, jó... – csóválom a fejem szemlesütve. A lábujjaimat a homokba fúrom. – Csak mert pár száz évvel idősebb vagy nálam, nem biztos, hogy a tiéd az utolsó szó. Mert ha *igazán* együtt vagyunk ebben, ha az életeink, ahogy a sorsunk is *igazán* összefonódik, akkor rá fogsz jönni, hogy ez nem csak *veled* történik. Én is benne vagyok. És nem fordíthatsz hátat neki... nem fordíthatsz hátat *nekem*! Együtt kell dolgoznunk! Biztosan van valami módja... – Reszketve hallgatok el, úgy összeszorul a torkom, hogy egy hang sem jön ki rajta. Mást nem tehetek, csak állok előtte, némán sürgetem, hogy szálljon be egy olyan harcba, amelyet nem is biztos, hogy megnyerhetünk.

– Nem szerepel a terveim között, hogy elhagyjalak – feleli négy-száz év vágyakozásával a tekintetében. – *Nem hagyhatlak el*, Ever. Higgy nekem, megpróbáltam. De végül mindig visszataláltam hozzád. Te vagy minden, amit valaha akartam, minden, amit valaha szerettem, de...

– Nincs – rázom meg a fejemet. Bárcsak megölelhetném, megcsókolhatnám, egész testemmel hozzásimulhatnék! – Kell, hogy legyen valami, valami gyógymód. És együtt meg is fogjuk találni. Tudom, hogy megtaláljuk. Túl messzire jutottunk már, hogy Roman szétválasszon minket. De egyedül nem tudom végigcsinálni. A segítséged nélkül nem megy. Úgyhogy légy szíves, ígérd meg, ígérd meg, hogy megpróbálsz!

Rám néz, elnyel a pillantása. Lehunyja a szemét, és a tengerpart megtelik tulipánokkal, az egészet elborítják ívelő, zöld szárazon ringó viaszos, vörös szíromkelyhek... halhatatlan szerelmünk jelképe borítja a homok minden négyzetcentiméterét.

Aztán belém karon, és visszakísér a kocsijához. A bőrünket csak Damen bőrdzsekijének rugalmas anyaga és az én pamutpólóm választja el egymástól. Ez épp elég, hogy elkerüljük a DNS-ünk véletlen érintkezését, de a közöttünk vibráló bizsergést és forróságot nem mérsékli.

Három

– Találd ki, mi van!

Miles nagyra nyílt, barna szemekkel néz rám, miközben beszáll a kocsimba, édes babaarca vigyorba szalad. – Nem is, tudod mit? Ne találd ki! Elmondom, mert ezt nem fogod elhinni! *Sose* fogod kitalálni!

Mosolygok, mert néhány pillanattal azelőtt hallottam a gondolatait, mielőtt kimondta volna, hogy *Olaszországba mész színját-szótáborba!* Pillanatokkal azelőtt, hogy kimondja:

– Olaszországba megyek színját-szótáborba! Nem, helyesbíték, Olaszországban *Firenzébe!* Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raffaello hazájába...

És jó barátod, Damen Auguste hazájába, aki valójában mind is-merte ezeket a művészeket!

– Pár hete tudtam meg, hogy lehetőségem van rá, de tegnap este óta hivatalos, és még mindig nem hiszem el! Nyolc hétig csak és kizárólag színjátszás, kajálás és tutijó olasz pasik becserkészése Firenzében...

Rásandítok, miközben letolatok a kocsibejárójukról.

– És Holtnak ez rendben van?

Miles rám néz.

– Hé, tudod, mi a szokás! Ami Itáliában történik, az Itáliában is *marad*.

Kivéve, amikor nem. A gondolataim Drinára és Romanre vándorolnak; azon filózok, vajon még hány tébolyodott halhatatlan van szabadlábbon, arra várva, hogy felbukkanjon Laguna Beachen, és hogy engem terrorizáljon.

– Na mindegy, hamarosan elutazom, amint véget ér a suli. És még rengeteg dolgom van addig! Ó, és a legjobbat majdnem elfelejtettem... hát... az egyik legjobb részt. Történetesen a legtökéletesebben alakult minden, mert a *Hajlakk* az elutazásom előtti héten fut utoljára, úgyhogy még meghajolhatok a színpadon Tracy Turnbladként... Komolyan, azért ez mennyire tökéletes?

– Komolyan nagyon tökéletes – mosolygok rá. – Tényleg. Gratulálok. Nagyon király. És hozzáteszem, hogy kiérdemelted. Bár csak veled mehetnék!

És amint kimondom, rádöbbenek, hogy ez igaz. Milyen jó lenne megszökni a problémáim elől, felszállni egy repülőgépre, és elröppenni minden elől! Amúgy is hiányzik Miles. Az elmúlt néhány hétben, amíg ő meg Haven (és a suli többi diákja is) Roman varázslata alatt voltak, életem legmagányosabb napjait éltem. Az, hogy Damen nem volt velem, elviselhetetlen volt, de hogy a két legjobb barátom támogatását sem éreztem, az kis híján megőrjített. Csak Damen emlékszik az apró részletekre, és ami beugrik neki, attól szörnyű büntudata van.

– Én is azt kívánom, bár jöhetnél – feleli Miles a kocsis CD-lejátszójaival babrálva, miközben próbál a jó hangulatához illő zenét találni. – Talán érettségi után mind elmehetnénk Európába! Vethetnénk

Eurail vonatbérletet, ifjúsági szállókon alhatnánk, hátizsákkal utaznánk... ez milyen jó lenne! Csak mi hatan, tudod, te meg Damen, Haven és Josh, és én meg valaki...

– Te meg *valaki*? – pillantok rá. – Mit akar ez jelenteni?

– Realista vagyok – vonja meg a vállát.

– Kérlek! – forgatom a szemem. – Mióta?

– Tegnap este óta, amikor megtudtam, hogy Olaszországba megyek – nevet fel, és tépett, barna hajába túr. – Figyelj! Holt klassz, meg minden, ne érts félre! De nem hülyítem magam. Nem teszek úgy, mintha bármi több lenne annál, ami valójában. Olyan, mint-ha lenne szavatossági időnk, tudod? Három felvonásos darab, kez-déssel, tárgyalással, befejezéssel. Ez nem olyan, mint ti Damennel. Ti, srácok, mások vagytok. Összeláncolva.

– Összeláncolva? – lesek rá fejcsoválva, és megállok egy piros lámpánál. – Ez inkább egy börtönfilm, mint egy „boldogan éltek, míg meg nem”-típusú mese.

– Tudod, mire gondolok – nézegeti a manikűrözött körmeit, ide-oda forgatva az élénkrózsaszín Tracy Turnblad-körmöket a szeme előtt. – Ti annyira egy hullámhosszon vagytok, annyira ösz-sze vagytok kapcsolódva. És *ezt szó szerint* értem, mivel mellelleg tényleg így van.

Már nem. Nagyot nyelek, és rálépek a gázra abban a pillanatban, amikor zöldre vált a lámpa, hangos kerékcscikorgással átvágok a kereszteződésen, vastag guminyomot hagyva magunk után. Le sem lassítok, amíg nem érünk a parkolóba. Dament keresem, aki mindig a második legjobb helyen áll meg, az enyém mellett.

De nincs sehol, még akkor sem, amikor már behúztam a ké-ziféket. És épp kiszállnék, csodálkozva, hogy hol lehet, amikor feltűnik mellettem, és kesztyűs kezét az ajtóra teszi.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hol a kocsid? – kérdezi Miles ránézve, miközben becsapja az ajtót, és a vállára hajítja a hátizsákját. – És mi történt a kezeddél?

– Megszabadultam tőle – feleli Damen a szemembe nézve. Aztán Milesra néz, és az arckifejezése láttán hozzáteszi: – A kocsitól, nem a kezemtől.

– Beadtad egy kereskedésbe? – kérdezem, csak mert Miles is hallja. Damennek nem kell vásárolnia vagy eladnia, mint a normális emberek szokták. Csak megteremti a dolgot, amit akar.

Nemet int, és a kapuhoz sétál velem. Mosolyogva feleli:

– Nem, csak letettem az út mellett járó motorral, benne hagytam a kulcsot.

– *Már megbocsáss!* – vinnyogja Miles. – Azt akarod mondani, hogy ott hagytad a csillogó, fekete BMW M6 Coupédát *az út mellett?*

Damen bólint.

– De az egy százezer dolláros kocsi! – kap levegő után Miles lángvörös arccal.

– Száztízezer – nevet Damen. – Ne felejtse el, hogy megrendelésre készült, és tele van extrákkal.

Miles bámul rá, a szeme gyakorlatilag kidudorodik az üregéből, képtelen felfogni, hogy valaki ilyesmit tesz – hogy miért tesz ilyesmit.

– Ööö, vegyük ezt át még egyszer! Felébredtél, és úgy döntöttél, hogy „*Hé, miért is ne? Azt hiszem, kiteszem a nevetségesen drága luxusverdámat az út mellé, AHONNAN BÁRKI ELVIHETI?*”

– Ilyesmi.

– Csak mert akkor nem tűnt fel – mondja Miles, gyakorlatilag hiperventilálva –, hogy van itt *valaki*, aki kóros *kocsihíányban* szenved. *Valaki* szülei olyan kegyetlenek és szokatlanok, hogy arra